Ч. 13 Второк 19 (31) січня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Що буде з Радою державною? — Конференция партий опозицийних. — Справа послїдного скандалу в палатї послів. — Гр. Тун а італїяньска опозиция. — Знов нова фаза в справі Драйфуса. — Чи заговір против султана?)

Sonn- u. Montags-Ztg. доносить, що після еї інформациї відбуде ся ще завтра (ві второк) засїданє палати послів, але розвязанє Ради державної наступить вже певно в слїдуючім тиждни, а стане ся то длятого, що опозиция в ніякий спосіб не хоче дати ся наклонити до залишеня обструкциї. Єсть здогад, що правительство скористає з того часу вільного від засїдань Ради державної і скличе сойми. — Ну, коли би дійстно мало так настати, як то заповіла згадана ґазета, що Рада державна мала би бути розвязана, то був би се рішучий і мабуть послїдний крок правительства, по котрім мусїла би хиба настати вже така зміна, котра не дала би віджити новій обструкциї; вибори до нової Ради державної не моглиби хиба відбувати ся на тих самих основах, що доси, бо прецї хоч би й за рік відносини не могли би так самі з себе змінити ся, щоби з них не вийшла вже дотеперішна опозиция або дотеперішна більшість парляментарна. Отже позаяк то неможливе, то або вість о розвязаню Ради державної єсть неправдива і оперта хиба лиш на фальшивих здогадах, або коли вість правдива, то можна сподївати ся далеко глубше сягаючих змін як само розвязанє палати послів.

Яко другу важну причину, задля котрої правительство хоче відрочити чи розвязати Раду державну, подають ще й недугу предсїдателя Кола польского п. Яворского, котрого як звістно віз переїхав і так потовк, та покалїчив, що він змушений буде лежати яких два тижднї. На правици кажуть нема згоди і она би давно розлетїла ся, як би ще еї пос. Яворский не держав при купі. Тепер, коли він не може приходити на засїданя палати і клюбів та комісий, єсть обава, що правиця при якійсь першій лїпшій нагоді розпала би ся або бодай наробила правительству богато клопоту. — Але й на лївици ще більше може нема згоди як на правици. Вчерашна конференция партий опозицийних, котра мала радити над уложенєм і сформулованєм жадань натури національно-політичної для всїх Нїмцїв, не вдїяла нїчого і нїхто не приписує їй великої ваги. В конференциї не брала участи анї католицко людова партия, анї ґрупа Шенерера, а в виду того ухвалені конференциєю жаданя не можна уважати за загально нїмецкі.

Президия палати послів розвела була слїдство в справі послїдного скандалу в парляментї, а результатом того слїдства єсть, що президент постановив виключити журналїста Пенїжека на якийсь час з засїдань палати. Рівночасно однакож посли Вольф і Ґерстмаєр, котрі впали до дневникарскої льожі і там викликали авантуру, будуть в відповідний спосіб укарані.

Як звістно постановили Італїянцї в палатї послів перейти до опозициї. Оногди вислали они депутацию до ґр. Туна, котра жалувала ся на то, що правительство робить Словінцям і Хорватам всїлякі концесиї, а жадань Італїянцїв не хоче увзглядняти. Справа основаня словіньскої ґімназиї в Пазинї (Pisino) викликала у всїх Італїанцїв велике негодоване, а так само і справа фонду шкільного в Горициї. Президент міністрів ґр. Тун сказав на то, що він так само відкинув і жаданя Словінцїв, бо він має взгляд лиш на національну рівноправність. Ґімназия в Пазинї мусить бути, а правительство не дасть ся спонукати приступленєм італїяньских послів до опозициї до зміни своєї політики в справах язикових і шкільних в італїяньско-словіньских провінциях. Італїяньскі посли суть прецї і без того віддавна в опозициї до правительства.

Справа Драйфуса вийшла знов в нову фазу. Як звістно по димісиї Кене де Борепера розведено слїдство в справі якихсь невластивостий в сенатї карнім. Отже правительство одержало тепер справозданє в сім слїдстві. Зміст єго єсть незвістний але конець справозданя так звучить: Не тикаючи честности членів сенату карного, було би розумно, серед незвичайних обставин, які перебуваємо, здати цїлу одвічальність за маючий видати ся вирок не самому лиш сенатови карному. Отже правительство постановило предложити парляментови до ухвали проект закона постановляючий, що послїдну публичну розправу о ревізиї процесу Драйфуса мають переводити всї сполучені сенати трибуналу касацийного. Противники ревізиї дуже тїпать ся з тої зміни.

В Льондонї і Берлинї розійшла ся чутка, що в Константинополи викрито заговір против султана, а причину до сеї дав слїдуючий факт:

---

13)

В ДЖУНҐЛЯХ.

(З анґлійского — Ред'ярда Кіплінґа).

(Дальше).

— Що то все значить ся? — спитав Мавґлї, котрий мало не здурів з дива, коли камінє сипалось щораз густїйшим градом.

— То твої добрі чоловічі братя! — сказав Акеля, котрий не зважаючи на град каміня, сїв собі на землю. — Красні братя! Нема що казати! Подібнїсенькі до вовків як один оріх до другого! Ти не знаєш, що то значить ся? Та-же виганяють тебе, тоті люди — коли взагалї їх кулї мають якесь значінє.

— Ти чорте! Ти вовченя! Іди собі звідси! — крикнув духовник, вимахуючи галузкою сьвятої ростини Тульзї.

То я вигнаний? Ще раз вигнаний? Попередним разом длятого, що я був чоловіком.... а тепер длятого, що я вовком! Ох.... ходи Акельо, ідім звідси.

І скреготаючи зубами, відвернув ся від людий. Тогди вихопила ся зпосеред товпи якась жінка. З підоймленими руками прибігла она і відозвала ся: Ох синоньку мій, синоньку! Они кажуть, що ти якийсь чарівник, що перекинув ся в якесь звіря. Я їм не вірю.... але ти — мусиш іти звідси, а ні, то убють тебе. Бульдео каже, що ти злий дух, але я знаю лїпше, я знаю, що ти пімстив ся за смерть Натупя!

— Вступи ся Мессуо! — крикнула товпа. — Вступи ся, а як ні, то вигонимо душу з тебе камінєм!

Мавґлї засьміяв ся, — але то був короткий, поганий сьміх, бо якийсь камінь вдарив его як-раз в самі губи. — Вертай назад, Мессуо!.... То одна із тих казок, які они розповідають собі при сьвітлї місяця. То правда! Я пімстив ся за твого сина.... Бувай здорова.... борзо.... біжи борзо.... бо камінє летить щораз густїйше, а я нажену їм буйволи домів так борзо, як їм то й не снило ся.... Іди-ж!.... я не чарівник.... я остану ся твоїм сином.... Бувай здорова!

— А тепер, Акельо — крикнув він — покажи їм ще раз свою штуку. Заганяй стадо! Гей! Гей! Домів! Домів!

Буйволи гребли неспокійно землю, бо хотїли вже дістати ся кождий до своєї стайнї. Ледви, що Акеля завив охриплим голосом, як они й пустились вихрами простїсенько через ворота до села, підчас коли перепуджена товпа розбїгла ся з криком на право і ліво.

— Почисліть собі добре! — крикнув Мавґлї глумливо. — Почисліть, чи всї вернули! А може я зїв котрого на сніданок, або перемінив его на гадину. А тепер бувайте здорові люди чоловічого роду та дякуйте Мессуї, що не верну сюди з моїми вовками, щоби гонити вас по улицях!

Він як стій обернув ся і пішов собі з Акелею. Щось як би єму застрягло в горлї так, що він аж не міг відітхнути. Коли же глянув на ясні зорі, почув ся щасливим. — Ах! Тепер вже не треба менї ночувати в їх клїтках, Акельо! Ходи, возьмемо шкіру з Шір Хана і підемо собі звідси.... Я би хотів.... Мене кортить.... Нї! Не зробимо їм нїчого злого, бо Мессуа була така добра для мене!

Коли місяць викотив ся понад рівнину, і его бліде сьвітло розливало ся мов біле молоко, побачили люди з села з превеликим страхом, як Мавґлї ішов рівниною з двома вовками. Він ніс на голові якийсь клунок, котрий при его скорім ходї хитав ся то сюди то туди і зарисував ся на вечернім небі. В селї задзвонили тогди з цїлої сили у всї дзвони і затрубіли голоснїйше як коли небудь в сиґналові скальки; а підчас коли Мессуа гіренько плакала, розповідав Бульдео зібраному народови в ярких красках свої пригоди в житю, аж наконець розповів, як Акеля стояв просто на задних ногах і говорив до него такою мовою як люди.

Місяць сховав ся був як-раз поза гущавник, коли Мавґлї прийшов з обома вовками до своєї давної рідної печери.

— Вигнали мене з людского стада, мамо! — промовив Мавґлї. — Але я вернув сюди зі шкірою із Шір Хана, щоби додержати слова!

Мати вовчиха вийшла з своїми молоденькими з печери, а коли побачила кроваву кожу, то очи їй засьвітили ся і стали майже так червоні як всходяче сонце.

— Я то знала! Га! Гай! Гурррр! Коли він упхав був тут голову і став ревіти до нашої печери, тогди я єму то випророкувала! Овваа! Великий мисливий став ся добичею моєї маленької жабки.... добре ти й зробив, синоньку!

Двох Турків належачих до найвисших кругів, сини бувшого великого везира Хайреддіна паші, з котрих один був полковником і ад'ютантом султана, а другий висшим урядником, утекли на француским пароході за границю. Єсть загальний погляд, що они мають прилучити ся до Молодо-Турків.

Новинки.

Львів дня 30-го січня 1899.

— **Іменованя.** II. Намістник іменував концепістів Намістництва: Кар. Мглея, Теод. Торосевича, Альфр. Ленчиньского, Едм. Станиславского і Болесл. Несьвятовского, комісарями повітовими, а практикантів концептових Намістництва: Йос. Збишевского, Людв. Каспаріого, Тад. Макаревича і Вит. Бартманьского, концепістами Намістництва.

— **Перенесеня.** II. Намістник переніс старшого комісаря повітового Ант. Завадского з Богородчан до Львова; комісарів повітових: Євг. Свободу з Бережан до Тернополя, Йос. Лянгого з Сянока до Бережан, Стан. Тебінку зі Львова до Санока, Ів. Маєвского з Хшанова до Тарнова, Ром. Прокоповича зі Львова до Перемишля, Кар. Мглея з Гусятина до Городенки; концепістів Намістництва: Меч. Калиневича з Перемишля до Мостиск, Меч. Табо з Яворова до Жидачева, Жигм. Рудницкого з Жидачева до Жовкви, Івана Лемпковского з Калуша до Самбора, Вик. Пшибиславского з Мисленич до Золочева, Мих. Завадского з Добромиля до Чорткова, Викт. Маковецкого з Городенки до Гусятина, Йос. Ольшевского з Вадович до Мисленич. Тад. Гавроньского з Надвірної до Богородчан, Ром. Комара зі Львова до Яворова, Каз. Шпалького з Бялої до Мільця, Вик. Вичковского з Жовкви до Перемишля, Викт. Ридля з Мільця до Хшанова; вкінци практикантів концептових Намістництва: Стан. Потоцкого зі Стшижова до Камінки, Стан. Чищана зі Львова до Тарнова, др. Казим. Федоровича зі Львова до Бялої, Стан. Токаря з Тарнова до Ропчиць, Ігн. Кукавского зі Львова до Скалата, Мар. Каминьского зі Львова до Надвірної, Викт. Гавра зі Львова до Калуша, Стан. Біліньского зі Львова до Стшижова, Єрон. Левицкого зі Львова до Добромиля і Йос. Ковнацкого зі Львова до Мільця.

— **В'їзд нового Митрополита** Впреосьв. Юліяна Куїловского відбуде ся на другий місяць дуже торжественно. З провінциї мають прибути численні депутациї гр. к. духовеньства.

— **Виділ „Рускої Бесіди" у Львові** оголошує конкурс на управителя руско-народного театру. Оферти належить вносити найдальше до кінця лютого с. р. під адресою „Руска Бесіда" у Львові. Про близші условія контракту можна довідатись кождого четверга в льокалю „Рускої Бесіди" Ринок ч. 10.

— **З Підгаєць пишуть нам:** Дня 23-го с. м. відбуло ся в громаді Новосілки гарне торжество. Вислужені вояки, замешкалі в тій громаді, наділені медалями памятковими, устроїли разом з радою громадскою в місцевій церкви торжественне богослуженє за Є. Вел Цісаря, хотячи в той спосіб зазначити свою вдячність та вірність і преданість до Найясн. Монарха. В богослуженю, яке відправив місцевий парох о. Винницкий, взяли участь майже всї громадяни. По службі Божій відправлено парастас за бл. п. Цісареву. а о. Винницкий промовив до зібраних о значінню ювилею цісарского, по чім присутні відспівали народний гимн і многая літа.

— **Віче дяків і органістів** відбуде ся у Львові дня 10 лютого с. р. Комітет вічевий просить інтересованих о громадну участь.

— **На льокальній зелізници** Лунків-Тісна розпочав ся на ново рух всїх поїздів в суботу.

— **Товариство „Академічна Громада"** у Львові устроює в четвер дня 9-го н. ст. лютого 1899 в великій сали „Народного Дому" вечерок з танцями. Початок о годинї 8-ій вечером. Стрій для пань вечерковий або народний, для мужчин балевий. Карти вступу, по 1·50 зр. від особи, а по 3 зр. за білет фамілійний дла 3 осіб, можна одержати лише за оказанем запрошеня дня 7 і 8 лютого від 12—1 години в комнатах Товариства (Ринок ч. 10), а в день вечерка від години 7-ої при касі. Вступ на ґалерию 70 кр. Жертви на фонд запомоговий приймає ся з подякою. — Хто би не одержав запрошеня, зволить зголоситись на адресу Товариства.—У Львові в січни 1899.— *Комітет.*

— **Пригода пос. Яворского.** Презесови польского Кола у Відни лучила ся в пятницю вечером немила пригода. Коли сей 75-лїтний старець вертав з конференциї з президентом міністрів і очивидно був надто задуманий, на розї двох улиць, де виходить ся з т. зв. Ballplatz-у, наїхав на него фіякер. Ударений дишлем в голову, упав необачний на землю, причім колеса переїхали єму через ноги. Наслїдки зовсїм не грізні, бо Яворский потерпів лише легкі стовченя на руках і ногах. На хвилю втратив притомність, але небавом підніс ся сам і при помочи прохожих зайшов до недалекої пиварнї, де заходять посли. Закликано лїкаря і сей заосмотрив Яворскому рани. Ліве око зацухло цїлком, а на лици видко малу рану. Донесли о тім сейчас ґр. Тунови, котрий вислав свого секретаря, щоби довідав ся о здоровлю потовченого презеса Кола. Фіякер, що причинив ся до сеї пригоди, утік.

— **Страшна доля галицких еміґрантів.** Ню-йоркскі дневники доносять з Гонолюлю: „Жорстокість системи контрактової на плянтациях цукру виступила на яву в цїлій своїй огидности, коли на улицях Гонолюлю появило ся 40 робітників, галицких селян, в арештантскій одежи, скованих в кайдани, засуджених на публичні роботи за власновільне зірване контрактів. Люди ті належали до партиї зложеної з 365 осіб, що їх спроваджено перед кількома місяцями на три роки за контрактом, воніючим до неба о пімсту. Праця була далеко тяжша від тої, о котрій їм говорено, підсонє страшне, длятого не дивота, що одні з тих нещасних западали тяжко на здоровлю, а инші умирали з туги за вітчиною. Многі в тих, білих невільників не могли довше видержати і відмовили дальшої працї. Опірних віддано в руки власти, котра карає їх тяжко за зломане контракту. Дві галицкі женщини шукали захисту на пароходї, що кружив недалеко берега; їх віднайдено і стягнено силоміць назад на плянтацию. Одному з нещасних померла жінка в дорозї до островів. Прибувши тут, віддав дїти до дому сиріт. Але коли не міг витримати на плянтациї, утік з неї, відобрав дїти з притулку і схоронив ся на вітрильний корабель, де змилосердили ся над ним моряки і помогли єму укрити ся. Одна то не помогло, бо бідака відшукано і стягнено силою на сушу. „Коли Японцї або Хінцї — пишуть ню-йоркскі дневники — показували ся в кайданах на улицях, не справляло се такого враженя, але коли і білї люди являють ся в тім понижаючім положеню...

— Добре ти зробив, малий братчику! — відозвав ся якийсь голос з гущавини. Нам так тут в джунґлях було сумно, коли тебе не було — і Баґіра вилїз із корчів.

Мати вовчиха вийшла з своїми дїтьми на двір і з лївого та правого боку почали збігати ся якісь чорні тїни, бо Манґ, лилик, різким голосом розніс вість по всїх джунґлях, що Мавґлї вернув. Они лїзли на горб, а на вершку его стояла велика сїра радна скала так самотна як і давнїйше. Мавґлї вихопив ся на ню і вискакуючи та викрикуючи з радости розстелив на ній кожу з Шір Хана, так, що великі лаби звисали безсильно та що її пришпилив єї чотирома бамбусовими патиками до щелин в каміню. Акеля помагав єму і усьміхаючись розтягнув ся на кожі; він зівнув відтак та відозвав ся предовгим голосом зовсїм так само, як тогди, коли ще був проводирем стада: Подивіть ся вовки, отворіть свої очи! Але збори не були вже ті самі, що давнїйше.

Відколи Акелю прогнали, жили вовки вже без проводиря, полювали і вели борбу з собою зовсїм так, як кому сподобало ся. Тепер відозвали ся они на той поклик після старого звичаю, але голос їх був вже слабий і охриплий. Богато з них дїстало ся було в лапки і остре зелїзо поломило їм ноги; другі були постріленї або їх мучила тяжка хороба, бо они задивили ся були на шакаля та їли зіпсоване мясо. Ах, а кількож з них вже не було! Були то сумнї збори кривих, покритих кровавими ранами і каправих вовків, а мимо того всї, що ще жили злїзли ся були до радної скали, щоби побачити скіру з Шір Хана і обнюхати великі лаби, що за кождим слабим подувом вітру гойдали ся мов стебла трави.

—Подивіть ся на него, який маленький!— Подивіть ся на него, вовки, щоб єго знов пізнали? А що? Чи додержав я слова?

— Додержав! Додержав! — завили вовки а один з них, на котрім волос був густо повиминаний, став просити жалібним голосом: Будь нашим проводирем, Акельо! Лишись у нас ти людске молоде і помагай нам, бо нам вже надоїло жити без законів, а може би ми стали знов тим вільним народом, яким колись були!

— Нїколи в сьвітї! — замуркотів Баґіра. — Я того не хочу! Коли нажрете ся, то нехай на вас знову хороба найде! Не дармо називають вас вільним народом! Маєте тепер ту вільність, якої хотїли — а тепер споживайте єї і видихайте здорові. Вихлепайте ту юшку, якої собі наварили!

— Люди і вовки нагнали мене від себе. Буду тепер сам полювати в джунґлях! — відозвав ся Мавґлї; але его голос не був вже такий дзвінкий, як перед тим.

Ми лишимось при тобі, малий братчику! — сказали всї чотири молоді вовки.

І від того дня полював Мавґлї зі своїми кількома товаришами, що ще остались єму вірними. (Дальше буде)

Перстїнь мести.

В домі богатого пекаря Владимиря Андрієвича Єрского було богато гостий. Все, що в Москві мало якесь значінє, якийсь титул або становище, зійшло ся у того мілїонера і доставника для армії. Бо Єрский любив величати ся своїми гостями, хвалити ся тими славними людьми, що у него бувають та робити виставу з тих талантів, котрі він відкрив і котрим помагав. Коли-ж він при послїдній доставі для армії заробив знову пів мілїона і два ордери, один з них такий, що носить ся на зеленій лентї на грудех, то знайшов приступ до першої кляси московскої аристократиї.

А сим разом особливо були у него дібрані гостї — таж прецї всїх ждала несподїванка, що донька пана дому, Ольга Маріяновна, має заручити ся з ґрафом Осипом Криповичем Казковом. Мілїонер пекар міг чей позволити собі той жарт та взяти собі ґрафа за затя, — хоч той ґраф не мав більше нїчого, як лиш титул і належачі до того довги. Правда, він був вже немолодий та й мав поза собою сьвітлу лисину та бурливу минувшість — але пекар на то все не зважав — єго мілїони відсьвіжать чей ґрафа так само як і єго герб.

Підчас коли дами в маленькім францускім сальонї гризли цукровані мікдали і крізь довгу солімку пили лімонаду, зібрали ся панове в комнатї для куреня і тут засїли до маленької гри в карти.

Між тими, що придивляли ся, був також якийсь малий панок з сивою бородою, в довгім чорнім сурдутї, якийсь учений, кореспондуючий член многих товариств заграничних і предсїдатель кількох товариств, що займають ся нумізматикою, стариною і т. п. учеными річами. Майже нїхто з гостий не знав єго, але Єрский запросив єго, бо єму для окраси і сьвітлости треба було конче дїйстного професора. Він як-раз викладав щось о перскій птицї кільком молодим панам, котрі знали єго через єго жінку, молоду красавицю, з котрою він оженив ся перед двома роками.

Аж ось підійшов до сеї громадки і пан ґраф. Він програв в карти — програв дуже богато — може тому був виноватий шампан, котрий він пив склянка за склянкою, — може зворушенє з тої причини, що він вже за годину мав заручити ся — отже він хотїв на хвильку відпочати.

Професор повитав єго з великою почестию.

— Тут душно, дуже душно — відозвав ся ґраф і велїв якомусь слузї подати собі склянку шампана.

— А то що за такий красний перстїнь у вас на пальци, пане ґрафе? — спитав професор.

— Я дїстав єго від одної красної жінки — відповів ґраф і засьміяв ся при тім як би на силу.

женю, всякий мусить обурити ся против несправедливого права о робітничих контрактах". — Так пишуть американьскі ґазети о наших селянах, що ґоцбають на другій стороні земскої кулі, на гавайских островах. Бідні люди, самі запродали ся в неволю!

— З Сяніччини пишуть нам: Костарівці, село в повіті сяніцкім, належить до більших. Число домів доходить до 180 а число душ до 1450. Три части людности Русини а одна часть Поляки. Громада має 152 морґів ліса а 112 морґів пасовиска. В шпіхлірі громадскім єсть в сім році 250 міхів збіжа. Єсть також і каса позичкова з капіталом 2000 зр., з котрої громадяни користають в потребі. Нарід єсть честний, тверезий, моральний і просьвічений. Богато доброго може зробити один чоловік в селі, коли тілько не жалує труду і заходу, не зражує ся неповодженєм і коли єсть терпеливий. Таким чоловіком в селі єсть Іван Патроник, писар громадский, крамар і предсідатель читальні. В 1893 р. за его старанєм, начальника громади і місцевого учителя заложено крамницю і читальню. В р. 1895 поставлено будинок, в котрім єсть читальня, крамниця і канцелярия громадска. Так читальня як і крамниця розвивають ся дуже хорошо. Число членів читальні виносить 100 а число книжок польских і руских доходить до 500. В кожде сьвято і неділю сходять ся члени і не члени до читальні, читають книжочки і ґазети, сьпівають пісні церковні і сьвітскі і радять над своєю хліборобскою долею. Коршма стоїть пусткою, мало хто до неї заглядає. Кождого року віправляє ся в місцевій церкві Богослуженє за померших членів читальні. В сусідних селах суть також читальні, але в них нема такого житя, так виглядають, якби хилили ся до упадку. Читальня костаровецка дізнає богато опіки зі сторони Вси. оо. Поляньского з Юровець і Сембратовича з Чертежа.

— Помер в Збаражи на запаленє легких секретар Намістництва, Йосиф Бродницкий, управитель ц. к. староства, в 49-тім році житя. Полишив вдову і четверо дітий.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелізниць державних оповіщує: Будова зелізниці льокальної Ґрулїх-Шільдберґ. Wiener Ztg. оповіщує розписанє оферт на роботи підторові, торові і наверхні при будові зелізниці льокальної Ґрулїх-Шільдберґ. Оферти мають бути внесені найдальше до 20 лютого 1899 в полудне до протоколу подавчого ц. к. Міністерства зелізниць у Відни. — Услівя і иньші нормалія можна переглянути, а з виїмкою пляніз також і набути в департаменті 18 згаданого Міністерства, або в управі будови в Опаві.

Австро-угорско-францускпй звязок зелізничий. З днем 1 лютого 1899 увійде в житє додаток IV. до тарифи часть I. розділ Б.

Дня 15 січня с. р. отворено поміж стациями Трефен і Ґеніґштайн, на шляху Ґрослюп-Рудольфсверт зелізниць долішно-краньских, перестанок „Понікве" для руху особового і пакункового.

„Північно-німецкий рух товаровий з Галичиною і Буковиною". З днем 1 лютого 1899 увійде в житє нова тарифа часть II., зшиток 1.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 30 січня. Угорский міністер скарбу був вчера у Є. Вел. Цісаря на авдиєнциї, котра тревала пять чвертий години і здавав обширне справозданє з переговорів компромісових. Опісля конферував Люкач з ґр. Туном і дром Кайцлем і виїхав опісля до Будапешту.

Берлин 30 січня. Reichsanzeiger оголосив рескрипт цісарский в справі затягненя позички в сумі 55,629.991 марок на потреби войска, маринарки военної і на будову стратеґічних зелізниць.

Гельзінґфорс 30 січня. Оголошено указ царский наказуючий сенаторам, ґубернаторови і всім висшим урядникам уживати росийского язика.

Софія 30 січня. Цілий кабінет подав ся до димісиї, котру кн. Фердинанд приймив і зложене нове кабінету поручив Грекову.

— В канцеляриї руского товариства педаґоґічного, при улици Академічній, ч. 8, можна купити слідуючі видання: 1) Образкові видання: Зьвіринець 10 кр. — Гостинець 10 кр. — Забавки 10 кр. — Менажерия 10 кр. — Робінзон 40 кр. — Квіточка 20 кр. — Віночок 20 кр. — Кобзар Тараса Шевченка 20 кр. — Франко: Лис Микита, 2-ге цілком перероблене виданє 50 кр. — Мірон: Пригоди Дон Кіхота 40 кр. — Наші зьвірята 40 кр. — Діточі вигадки ч. 1. 30 кр. — Діточі вигадки ч. 2. 30 кр. — Забавки для дітий 40 кр. — Мала менажерия 35 кр. — Велика менажерия 40 кр. — Нашим дітям ч. I. 40 кр. — Нашим дітям ч. II. 40 кр. — 2) Видання без образків: Читанка ч. I, II, III, IV. оправні 20 кр., без оправи 10 кр. — Китиця желань, 2 розширене виданє 20 кр. — Ів. Франко: Абу каземові Капці 20 кр. — Учитель на р. 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, 1895, 1896. 2 зр. — Дзвінок на р. 1892, 1993, 1894, 1895, 1896, 1897, 3 зр. — Ів. Левицкий: Попались, Різдвяні сценки 10 кр. — Вол. Шухевич: Записки школяря 20 кр. — Від Бескида до Андів 10 кр. — В. Чайченко: Олеся; Байки; Комар; два оповідання по 5 кр. — Дума про княгиню Кобзаря 5 кр. — О. Нижанковский: Батько і мати, двосьпів для дітий з фортеп. 10 кр. — Леоніда Глібова: Байки 5 кр. — Дніпрової Чайки: Казка про сонце та его сина; Писанка по 5 кр. — М. Лисенко: Тече вода з під явора. Двосьпів з фортеп. 10 кр. — Мапа етноґрафічна України-Руси 20 кр. — Гордієнко: Картагенці і Римляни 20 кр. — Юлій Верне. Подорож довкола землі 60 кр. — Барановский. Приписи до іспитів 20 кр. — Молитвенник народний, в полотно оправлений 20 кр. — Др. Л. Кельнер. Коротка істория педаґоґії 60 кр. — Василь В-р. Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до краю великанів 25 кр. — Остап Макарушка. Короткий огляд руско-україньского письменства 15 кр. — Мальота. Без родини 40 кр. — Віра Лебедева. Прогулька 5 кр. — Др. Мандибур. Олімпія 35 кр. — Сальо. Непос для III. кл. ґімн. 65 кр. — А. К. Робінзон неілюстрований 10 кр. — Kokurewicz Józef. Podręcznik dla kancelaryi szkolnej. 50 кр. — Тарас Шевченко. Кобзар для молодіжи. 1.20 зр. — Всякі замовлення висилають ся скоро і точно.

Рух поїздів зелізничих

важний від 1 жовтня 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·53	11·27	—
Іцкан	6·05	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Скольгого	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Хирова	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Янова	—	—	—	8·45	—	7·44	—

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·05	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·45	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·55	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Скольгого і Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Стрия, Калуша	—	—	—	12·15	—	—	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—

— Від красної жіночки? — повторив професор протяжним голосом і видивив ся на ґрафа. — Ґм, дивна річ. Та й у мене єсть такий перстінь — з таким самим красно вирізаним туркусом. То правдивий туркестаньский перстінь, так званий „перстінь мести". Туркестанці дають такий чародійний перстінь тим особам, котрих хотять, щоби їх боги побили.

— Цікава річ, дуже цікава — сказав на то ґраф і обтер собі чоло шовковою хусткою а відтак казав собі знов дати шампана. Опісля сів знову до карт.

Але згадки не давали єму спокою. Мов мурашки лазили єму по мозку, жалом впивали ся єму в душу і наповняли еї страхом.

Перед его духом ставули давно позабуті образи. Побачив молоденечку, красну жіночку перед собою, що була прикована до старого чоловіка, котрий еї не розумів і не понимав, бо жив житем, що вийшло поза чувства жадібливої молодости. Для него була жінка господинею, котра мала держати єму в порядку его домівку а в ній компату ученого; через свої старі монети забував, що єсть якесь горяче серце, що бажає любови і ніжности. Супруги ставали собі з кождим днем щораз більше чужі, бо щораз менше розуміли ся, аж наконець настав поганий роздор, коли третий як злодій серед ночи закрав ся задними дверми до чужого щастя.

Тим третим був ґраф.

Він притягнув чужу жінку до себе, украв щастє неперечуваючому нічого ученому, позбавив чести его дім і дурній жінці так перевернув в голові, що она загоріла ся грішною любовю. В такій то хвили она вложила єму на палець туркестаньский чародійний перстінь.

— Отсей перстінь дістала я від мого чоловіка, — сказала она — то перстінь мести з Туркестану, страшний Аль-Харі. Коли би ти мене покинув, то нехай він за мене на тобі піметить ся, нехай тебе згубить....

Ґраф усьміхнув ся і оглянув докладно той дивний перстінь.

Але тепер, в день его заручин, посеред сего сьвітлого товариства, при вині і картах мусіла єму раз у раз пригадувати ся тота дурна сцена, то грізне прокляте перстеня.... Аж ніт на него бе, так стає єму лячно.... гадки снують ся і вють ся єму по мозку як ті гадюки — тут вже годі видержати.... Мусить пити дальше, виливати склянку за склянкою до горла! І єму здає ся, як би в поза сумних темних заслон дивили ся на него сьвітячі палкі очи, що таки впивають ся єго душу — як би ті сині губи, з котрих кров збігла, порушали ся легенько і шептали проклони, як би той страшний перстінь розрастав ся у величезну скалу і привалював єго. Збирає послідні свої упадаючі сили і старає ся піддержатись, хоче бути веселим, здавати ся веселим, грати.... Та надармо.... гадки, страшні гадки, над котрими він вже не може запанувати.

Угнїваний здоймає він з пальця той страшний чародійний перстінь. Дрожачою рукою хоче вложити его до кишені, але Аль-Харі паде на землю і котить ся по ній. Кількох слуг хоче его підоймити, але ґраф розлючений відпихає їх, він сам его собі підойме.... він же видить его дуже докладно, він росте і стає щораз більший і більший та як він тяжко котить ся, ось.... до балькона.... він хоче его вхопити, хоче его розтоптати, розгризти, знищити.... Перстінь не буде вже робити дурного з него.... Він преці видить его виразно, як він летить з балькона в темну ніч, в порожний воздух.... Ґраф кидає ся за ним, тихенько — — в долину і лежить там вже з поломаними костями.

В тій самій хвили входить усьміхнений і щасливий пекар до сальону, щоби попросити гостї до стола. Лиш его донька чекає на жениха.

Оскар Ґеллер.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).